

CHRISTIAN RÖNNBACKA

A movie poster for the film 'Henna Björk: Hydra'. The central figure is a woman with long dark hair, wearing a black leather motorcycle jacket, looking off to the side with a serious expression. The background is a dark, industrial setting with two large cooling towers of a nuclear power plant. A small drone is flying in the air between the towers. In the lower-left background, two figures in white protective suits are walking. The title 'HENNA BJÖRK' is written in large, bold, white letters with a distressed, textured appearance. Below it, the word 'HYDRA' is written in a clean, white, sans-serif font. At the very bottom, the word 'BAZAR' is written in a small, white, serif font.

**HENNA
BJÖRK**
HYDRA

BAZAR

CHRISTIAN RÖNNBACKA

**HENNA
BJÖRK
HYDRA**

BAZAR

1. painos

© Christian Rönnpäck ja Bazar Kustannus 2025
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Sitaatti sivulla 254 Gyllene Tiderin kappaleesta Tuffa Tider,
sanoittanut Per Gessle

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

ISBN 978-952-870-202-3

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

FORSMARKIN YDINVOIMALAITOS, RUOTSI

Odotellessaan kahvin valuvan ydinvoimalan tarkastuspisteen pienessä vartiokopissa Henrik Eriksson otti palan talouspaperia ja pyyhkäisi mustasankaisten silmälasiansa linssiin tulleen sormenjäljen. Hänellä oli yllään musta työasu, ja sen päälle puetussa keltaisessa turvaliivissä luki isolla *SKYDDSVAKT*. Hän ei ollut tavallinen vartija, vaan kuului Vattenfallin ydinvoimalan uloimpaan turvallisuuskehään, eli käytännössä hän oli kolmen puolisen kilometriä vartiokopin takana koahoavan reaktorin portinvartija. Voimalaitos sijaitsi reilut sata kilometriä Tukholmasta pohjoiseen Ahvenanmeren rannalla, sillä jäähdytysprosessissa tarvittiin paljon vettä.

Henrik laitto silmälasit nenälleen ja sulki toisen silmänsä tarkistaakseen, oliko linssi riittävän puhdas. Kun hän oli tyytyväinen puhdistustyöhönsä, hän täytti mukinsa ja vilkaisi monitoreja, joiden kamerat olivat voimalalle johtavan asfaltt tien varrella. Ketään ei näyttänyt olevan tulossa. Aamuvuoron saavuttua tuleva liikenne oli hiljentynyt, ja heidän listassaan ei ollut vartiin merkittyjä tuloja. Henrik veti takin helmansa vyöllä olevan Sig Sauerin kahvan päälle. Vaikka kaikki tiesivät vartijoiden olevan aseistautuneita, pidettiin sen osalta yllä erittäin matalaa profiilia.

Monitoreita istui tarkkailemassa hänen monivuotinen työ-kaverinsa Anders Sundberg. Henrik nosti mukiaan ja nyökkäsi oven suuntaan.

– Löydät minut tuolta pihalta, jos sota alkaa.

– Selvä. Jos sota alkaa, niin minä hyppään pyörän selkään ja poljen mahdollisimman kauas noista reaktoreista, Anders vastasi ja nousi hänkin hakemaan tuoretta kahvia. – Ei vaan, tulen häiritsemään sinua tauolle, jos jotain tulee. Anders tuijotti mukiinsa, jossa kellui kuuman kahvin irrottamaa pohjasakkaa. Muki olisi ehkä kannattanut pestä edes kerran kuussa.

Henrik jätti tiskaamista pohtivan työkaverinsa analysoimaan kahvimukiaan ja meni ulos. Hän pysähtyi vartiokopin eteen. Koppi oli sijoitettu kuuden ajoneuvotarkastuspisteelle johtavan kaistan väliin. Kopin eteläpuolella kulki kolme isompien ajoneuvojen kaistaa, toisella puolella taas kolme henkilöauto- ja moottoripyöräkaistaa, ja jokainen niistä oli katkaistu puomilla. Ulommainen kaista johti voimalaitokselta pois. Ajoneuvotarkastuspisteeltä alkoi myös koko alueen kiertävä, yli kaksimetrituinen tukeva teräsaita. Valvonnan ja tarkastuksen tehtävänä oli terrorismin, vakoilun ja sabotaasin torjunta, eli tiivistetysti TVS-torjunta. Vaikka turvallisuustilanne oli Ruotsissakin kiristynyt Ukrainan sodan myötä, nimestään huolimatta työ oli verrattain leppoisa, ja aamuruuhkan jälkeen he saivat yleensä kahvitella aivan rauhassa.

Lähialueella oli kuitenkin tihenevässä määrin havaittu sinne kuulumatonta liikennettä. Poliisi ei pitkistä etäisyyksistä johtuen päässyt riittävän usein tarkastamaan kulkijoita. Ja vaikka tämä oli täysin lentokieltoaluetta, oli täällä heti sodan alettua havaittu droneja. Myös Henrik oli havainnut niistä yhden, eikä se ollut vaikuttanut lelulta, vaan suurelta, kuusipotkuriselta, noin metrin halkaisijaltaan olevalta kalliilta ammattilaislaitteelta. Vahinkoja drone-lennätykset eivät voineet olla, sillä yleensä niiden navigointijärjestelmään oli tallennettuna lentokieltoalueet, eikä kuka tahansa olisi saanut operoidakseen

noin isoa laitetta. Poliisi oli yrittänyt selvittää, kuka oli lennättämisen takana. Tuloksena oli ainoastaan yksi vikaantunut DJI-kuvauskooperi, joka oli pudonnut metsään aidan ulkopuolelle. Sitten dronetapaukset oli siirretty paikallispoliisilta turvallisuuspoliisille, mutta sen jälkeen oli viranomaisten suunnalta ollut hiljaisempaa.

Edellisestä havainnosta oli aikaa, mutta Henrik vilkuili kahvia juodessaan taivaalle, sillä alkuvuikosta oli tullut ilmoituksia droneista Oskarshamnin ja Ringhalsin ydinvoimaloilta. Tyypillistä oli, että eri laitoksia häirittiin samaan aikaan. Kun ensimmäiset dronehavainnot voimaloiden alueella pari vuotta sitten tehtiin, heillä ei vielä ollut minkäänlaista valmiutta niiden torjuntaan, vaan he saattoivat vain vetää käden lippaan nähdessään dronen lentävän yli. Nyt lähialueen ilmatilaa valvoi yli kolmeenkymmeneen kilometriin dronen havaitseva yhdysvaltalainen Cadence-tutkajärjestelmä, joka antoi heille lisäaikaa reagoida mahdolliseen uhkaan. Lisäksi heillä oli useammassa eri paikassa IXI Dronekillerit valmiina iskemään takaisin. Nuo järeät vihreät kiväärit pystyivät häiritsemään lennokkien käyttämiä taajuuksia voimakkailla keilamaisilla radiosignaaleilla ja ylsivät jopa tuhanteen metriin. Ne katkaisivat operaattorin lähettämän signaalin, eikä droneja sen jälkeen voinut ohjata, vaan ne menivät häiriötilaan ja palasivat automaattisesti lähtöpaikkaansa tai laskeutuivat muualle. Vaikka Henrik ei varsinaisesti halunnut kohteensa yli lentävän dronea, hän kuitenkin elätteli salaa toivetta, että joskus pääsisi tositoimissa testaamaan Dronekilleriä tai muita torjuntaaseita, joita he olivat käyttöönsä saaneet.

Henrik otti kulauksen kahviaan, ja nähdessään silmäkulmastaan liikettä auringon suunnasta hän siristi silmiään nähdäkseen paremmin. Tilanne ei vaatinut lisätoimia, sillä

Itämereltä lentäneet kolme merilokkia eivät vaikuttaneet vihamielisiltä. Sitten huomioliivin taskussa olevan hakulaitteen ja säteilymittarin ääni sai hänet jähmettymään. Siinä oli kaksi toimintoa. Se varoitti kimeällä piippaussarjalla, jos säteilyarvot muuttuivat, ja lurittavalla ujelluksella, kun Cadence havaitsi lennokin tai dronen. Henrik jätti puolikkaan mukan pienelle ulkopöydälle ja ryntäsi sisään.

– Mistä tulee? hän kysyi avatessaan metallikaappia, jossa säilytettiin Dronekilleriä.

– En ymmärrä, Anders sanoi koneensa äärestä. – Jostain lähistöltä se nousi ja tulee nyt kovaa kohti tien suuntaisesti. Etäisyys vajaa sata.

– Perhana, Henrik noitui ja kytki Dronekillerin päälle ryntätessään ulos.

Hän näki kahden dronen lentävän parissakymmenessä metrissä peräkkäin suoraan sisääntulotien yläpuolella. Ensimmäisenä lentävän dronen alle oli kiinnitetty selvästi näkyvä musta kapseli. Kiroten Henrik nosti Dronekillerin tähtäysasentoon, mutta myöhästyi, sillä dronet ylittivät vartiokopin kovaa vauhtia jatkaessaan kohti ydinvoimalaa.

ECKERÖ GOLF, AHVENANMAA

Henna Björk laski kannettavan golfbägensä seisomaan jalkojensa varaan ja meni Nielsin viereen katsomaan väyläkuvausta golfradan viimeiselle kahdeksannelletoista väylälle. Nielsin käsi eksyi hänen vyötärölleen kuin vahingossa ja sai hänet hymyilemään. Syyskuun alun arkipäivänä kentällä oli hyvin tilaa, sillä heidän edellään oli näkynyt vain yksi pelaajaseurue sekä seuraavan reiän lähistöllä nököttävät viisi valkoposkihanhea, pariskunta kolmen melkein samankokoisen poikaisensa kanssa. Nurmikko sinnitteli vihreänä niin kuin se ei olisi uskonut syksyn vielä tulleen, mutta kentän takana seisovien koivujen jalkoihin oli tarttunut jo vähän keltaista. Ilma oli niin leppoisa, että takkia ei vieläkään tarvinnut.

– Par viisi, Niels sanoi ja valitsi sopivan mailan tiiauspaikalle.

– Varaudun vähintään kahdeksaan lyöntiin, Henna sanoi, ja hänen hymynsä muuttui keskittyneeksi ilmeeksi.

Henna katsoi suu tiukkana viivana väylää, kun Niels meni avaamaan. Niels löi, ja painettuaan pallonsa sijainnin mieleen hän poimi tiinsä ja sujautti mailan omaan bägiinsä.

– Hyvä lyönti, Henna sanoi ja otti bägistään driverin.

Hän käveli lyöntipaikalle, asetti pallon valkoisen tiin päälle ja katsoi lyöntisuunnan ennen kuin asettui lyöntiasentoon.

– Siinä on bunkkeria tarjolla, jos yrität suoraan, Niels varoitteli.

Henna ei reagoinut Nielsin puheeseen vaan keskittyi lyöntiinsä. Hän iski palloon täysillä, mutta osui väärässä kulmassa, joten pallo ei halunnut seurata Nielsin lyönnin esimerkkiä, vaan lensi kuin magneetin vetämänä mojavalla kierteellä mutkan reunassa olevaan hiekkaesteeseen. Harmissaan Henna nappasi tiin mukaansa ja täräytti driverinsa bägiin niin että mailat helisivät. Nielsin kasvoilla käväisi mitä minä sanoin-ilme, mutta hän tajusi onneksi pitää suunsa kiinni, kun Henna nosti bägin olalleen ja lähti harppomaan kohti palloaan. Niels otti oman bäginsä ja lähti Hennan perään.

Bunkkerista ylös kaivautuminen vaati neljä lyöntiä. Kun pallo oli lopulta suostunut nousemaan sorasta väylälle, Henna haravoi hiekasta jälkensä. Hän mietti, miten näin yksinkertainen tehtävä saattoi käytännössä osoittautua miltei mahdottomaksi, ja oliko hetkittäinen onnistuminen kaiken tämän nöyryyttävältä tuntuvan huitomisen arvoista.

Kolmen lyönnin jälkeen Niels käveli reiän keskellä olevan lipun luo. Hanhet olivat siirtyneet viheriön toiseen reunaan, mutta eivät tehneet elettäkään lähteäkseen kauemmaksi, vaikka Hennan viimeisimmän lyönnin jäljiltä pallo oli pudonnut aivan lähelle. Pitkän valkoisen muovivarren päässä pienikokoinen Ahvenanmaan lippu heilui merituulella. Niels nosti tangon viimeisestä reiästä ja kiersi sitä muutaman kieroksen, että lippu kiertyi varren ympäri ja lakkasi lepattamasta. Henna kyllästyi tähtäämään ja arvioimaan kallistuksia ja puttasi vähän liian kovaa reilusta parista metristä. Hetken näytti, että pallo menisi reunoja hipoen ohi, mutta kallistui-kin ja putosi reikään. Henna kävi poimimassa pallon tasakuunsa ja otti Nielsiltä lipputangon. Niels puttasi varmoin ottein oman pallonsa kauempaa sisään, ja Henna laittoi lipun paikoilleen.

– Kiitos pelistä, Henna sanoi ja pudisti harmistuneena päätään. – On tämä paska laji.

– Onhan se, mutta ota huomioon, että tämä oli ensimmäinen oikea kierroksesi kurssin jälkeen, Niels lohdutti ja antoi suukon. – Lähdetään etsimään jostain syötävää.

Hanhet väistivät laiskasti ja heidän mentyään ohi jatkoivat omaa ruokailuaan. Henna joutui ottamaan sivuaskeleen, ettei olisi astunut tuoreeseen hanhenpökäleeseen, ja kirosi kävellessään vuokra-autolle. Niels hymyili huvittuneena Hennan selän takana ja avasi kaukosäätimellä lukot. Henna pakkasi varusteita takakonttiin, ja Niels meni avaamaan etuovet. Hän huokaisi nähdessään tuulilasissa olevan kananmunan kokois- sen hanhenjätöksen ja kaiveli taskujaan.

– Onko sulla mitään paperia? Niels kysyi, kun Henna tuli takakontilta. – Täällä on joku jättänyt terveiset.

– Bägissä, Henna sanoi ja palasi takakontille. – Tämä taitaa olla merkki jumalilta. Minun pelikiintiöni tuli juuri täyteen.

Henna ojensi Nielsille kahvilan servietin, joka oli naurettavan pieni tuulilasiin osuneeseen köntsään nähden. – Yritä tuolla, muuta ei ole.

FORSMARKIN YDINVOIMALAITOS

Dronet surahtivat vartiokopin lipan taakse, ja Henrik juoksi kopin kulmalle ja tähtäsi Dronekillerillään, mutta ne laskeutuivat alemmaksi ja katosivat näkyvistä. Henrik tarttui radiopuhelimeensa.

– Kaksi dronea tulee täysillä sisäalueelle, toisella näkyvissä kuorma. Toistan: toisella kuorma.

– Mistä suunnasta? sisäkehän vartija Isacin ääni kysyi, ja huohotuksesta päätellen hänkin juoksi.

– Tiensuuntaisesti tulevat. Maksimivauhtia.

– Näen ne, Isac vastasi. – En ehdi kopille.

– Tomas kuittaa. Minulla on killeri valmiina, jos tulevat tänne asti, länsipuolella päivystävä vartija sanoi radioon.

Radiossa tuli hiljaista, ja Henrik tunsi, kuinka hänen sykkeensä nousi. Sen, mitä oli tapahtumassa, ei pitänyt missään muodossa olla mahdollista.

Drone, jonka vatsan alle oli kiinnitetty sylinterinmuotoinen musta esine, suuntasi kohti Forsmark ykkösen valkoisena hohtavaa valtavaa betoniseinää.

Ei jumalauta, se törmää, Isac tajusi ja heittäytyi vatsalleen koppinsa suojaan.

Ensimmäinen drone osui rasahtaen parinkymmenen metrin korkeudelle Forsmark ykkösen seinää, ja sen alle kiinnitetty kapseli mureni. Drone hajosi ja putosi palasina alas. Isac kurkisti piilostaan.

- Drone törmäsi ykköseen, hän sanoi radiopuhelimeen.
- Jotain nestettä valuu pitkin seinää.
- Henrik kuittaa. Teen evakuointihälytyksen.

TURVALLISUUSPOLIISIN PÄÄMAJA, TUKHOLMA

Solnan rautatieaseman vieressä sijaitsevan punatiilisen rakennuksen ikkunasta avautuva näkymä ei ollut hääppöinen. Tosin jos konttorialueen nimi oli Ingenting, ei näkymältäkään voinut suuria odottaa. Kapean puustikon laidalla verkkoaidan takana oleva ratapiha näytti siltä kuin kaikki ylimääräiset kiskot olisi levitetty sinne odottamaan jatkokäyttöä, ja kiskoilla oli sekamelska tyhjiä junanvaunuja, kuin joku olisi unohtanut ne kesken leikin raiteilleen. Ratapihan kolkkoutta lisäsi se, että siellä harvoin näkyi liikettä. Ihmisten läsnäolosta kertoi vain keltaisen huoltoveturin pakoputkesta pöllähtävä sankka musta savu, kun se käynnistettiin pitkän tauon jälkeen.

Noin 800 ihmistä vetävässä säpon päämajan kolmosauditoriossa istui tusinan verran turvallisuuspoliisin tutkijoita saamassa tehtäviään. Tunnelma tilaisuudessa oli lähes harras, sillä kohta yhdeksän kuukautta kestänyt tutkinta oli saamassa kliimaksinsa, kun kohteen kiinniottoa ja kotietsintöjä suunniteltiin. Auditorion seinustalla tyylikkäässä vaaleansinisessä jakkupuvussaan seisova Jasmine Storhus yritti näyttää viileän välinpitämättömältä, sillä hän tiesi, että häntä vilkuiltiin, olihan hän täällä ulkopuolinen. Mieluiten hän olisi jättänyt osallistumatta tällaiseen operaatioon, jossa hän esiintyi omilla kasvoillaan ja jossa hänellä oli sellainen rooli ja tehtävä, että hänen nimensä kävi ilmi. Hän oli Puolustusvoimien

alaisuudessa toimivan sotilaallisen tiedustelu- ja turvallisuuspalvelu Mustin ylitarkastaja, yksi niistä, joiden henkilöllisyyttä varjeltiin, eikä sitä ollut mistään lähteestä löydettävissä. Vaikka he olivatkin turvallisuuspoliisin kanssa samaa tiimiä ja samalla puolella, suhtautui Jasmine varautuneesti niin poliisiin kuin muihinkin tiedustelupalveluihin. Hän oli vain tyytyväinen, että oli onnistunut väistämään puheenvuoron, ja antoi turvallisuuspoliisin operatiivisen johtajan Torsten Hammarin jakaa ryhmälleen tehtävät.

Mustin signaalitiedustelu oli jo vuosi sitten napannut viestejä, jotka viittasivat siihen, että sähköisiä ohjainratkaisuja teollisuuden ja eri laitosten käyttämiin automaatioihin suunnittelevan ja toimittavan Swelprodin suunnittelujohtaja Jörgen Wallinskillä oli kytköksiä kyseenalaisiin tahoihin, ja häntä oli siksi ryhdytty tarkkailemaan. Tässä maailmanajassa kyseenalaiset tahot tarkoittivat vieraita valtoja, eritoten Venäjää. Wallinskiin kohdistuneita raskaita ja perusteltuja epäilyksiä yhteyksistä Venäjän suuntaan ei voitu tietenkään lyödä taululle Hammarin keynote-esitelmässä, eikä niistä tiennyt turvallisuuspoliisissa Hammarin lisäksi kuin muutama esimies Hammarin yläpuolella. Tarkkailun ja valmistavan tutkinnan aikana oli löytynyt epäselvyyksiä Swelprodin kirjanpidosta. Yrityksen tileiltä oli maksettu suorituksia epämääräisillä tositteilla toisille yritystileille, joilta ne olivat liukuneet Wallinskin hallinnassa olevien pöytälaatikkoyritysten tileille. Tämä oli onnenpotku Mustille, sillä Wallinskin tapaus voitiin uittaa lähes normaaliin esitutkintaan rikosnimikkeinään törkeä petos ja törkeä kirjanpitorikos. Koska Swelprod oli pitkän toimintansa aikana toimittanut ohjainlaitteita yhteiskunnan kannalta kriittiseen infraan, ei tutkintaa voitu antaa Tukholman poliisille, jonka järjestelmästä vuoti tietoa rikollisille

harmaalla alueella toimivien poliisien kautta. Ajat olivat muuttuneet, ja sen myötä uuden polven poliisien moraali-käsitykset. Joidenkin mielestä oli ok viettää vapaa-aikaansa jengiläisten juhlissa ja olla siellä samalla viivalla heidän kanssaan.

ALELYCKANIN VESILAITOS, GÖTEBORG

Emma Jansson selasi valvomon työpisteellään Facebookia ja klikkaili sydämiä sivuilleen tullessiin onnentoivotuksiin. Hän täytti tänään 30 vuotta, ja vaikka elettiin vasta aamupäivää, oli onnea toivotettu jo paljon.

Yhdeksäksi työvuoroonsa tuleva Amir Khan oli myös häntä onnitellut. Hänen onnentoivotuksensa oli alkanut sanoilla ”ihana Emma”. Amirin huomionosoitus oli saanut hänen poskensa punastumaan mielihyvystä, sillä Amir oli hyväkäytöksinen ja komea sinkku. Heidät oli laitettu samaan vuoroon viikko sitten, ja välillä tunnelma oli mennyt hieman liian imeläksi ollakseen vain kahden työkaverin välistä keskustelua. Emma oli päättänyt kysyä Amiria tänään työvuoron päätteeksi oluelle, ja oli jo kohteliaasti ilmoittanut häntä ulos pyytäneille parille kaverilleen, että hän saattaisi olla illalla treffeillä, mutta se varmistuisi vasta työpäivän kuluessa. Emmaa jännitti olla se, joka teki aloitteen, mutta synttärioluet olisivat luonteva tekosyy tutustua Amiriin paremmin. Vaikka hänen kotinsa seinällä ei ollutkaan carpe diem -taulua, hetket piti käyttää hyväksi eikä katua tekemättä jättämisistään joskus vuosien jälkeen.

Emma pakotti Amirin hetkeksi mielestään ja tarkasti edessään olevilta näytöiltä, että kaikki oli kunnossa. Hänen näytöillään näkyivät kaupungin pumppaamot, jotka ottivat vastaan

Alelyckanista syötetyn veden ja jakoivat sen kaupunkilaisten vesiverkkoon. Raakavesi oli lähtöisin Trysilin tunturin juurelta Norjasta ja virtasi Vänernin ja Götajoen kautta, josta se pumattiin Lärjeholmin kohdalla tunneliin. Sieltä se johdettiin vesilaitokseen, joka puhdisti sitä juomavedeksi kahden kuutiometrin verran sekunnissa. Mikäli Götajoen vesi ei jostain syystä täyttänyt juomaveden raja-arvoja, vaihdettiin vesi tulemaan Delsjöarnasta, joka toimi raakavesivarastona. Reserviä oli myös Rådasjönissä, mutta varastoja ei yleensä tarvinnut käyttää, sillä Götajoen vesi oli pääosin hyvälaatuista huolimatta siitä, että maatalous ja tiestö kuormittivat sitä ajoittain. Veden laadun varmistivat seitsemän mittausasemaa. Emman työ oli hyvin yksitoikkoista, ja jos joku kysyi, mitä hän teki työkseen, hän kertoi katsovansa, kun vesi virtaa, ja pitävänsä huolen siitä, että se todella virtasi. Hän tiesi, että yövuorolaiset ottivat työpisteillään pikku nokosia, mutta toisaalta se ei ollut kovinkaan vaarallista, sillä raja-arvojen ylittyessä järjestelmä hälytti automaattisesti. Emma kääntyi katsomaan, kun kuuli ovealta ääntä. Amir astui leveästi hymyillen valvomoon.

– Hyvää huomenta, Emma, Amir toivotti ja laittoi pyöräilykypärän omalla puolellaan olevan kaapin päälle.

– Huomenta Amir, Emma vastasi, huomasi ehkä hymyilevänsä liikaa ja oli sitten syventyvinään näyttöönsä.

Amir istui työtuoliinsa ja avasi koneensa, mutta sitten sermin takaa alkoi kuulua repun availua ja penkomista. Kuului pieni suhahdus ja sen perään ohut kilahdus. Emma ei oikein saanut selvää, mitä Amir puuhasi, ja hänen teki mieli kurkkia. Yleensä puhelias Amir oli nyt hiljaa. Seuraavan äänen Emma tunnisti. Se oli syyttimen rapsahdus. Emma ei enää millään olisi malttanut olla kurkottamatta sermin taakse, mutta yhtäkkiä Amir nousi, ja hän laski taas katseensa nopeasti ruutuun.

– Paljon onnea vaan, paljon onnea vaan, paljon onnea Emma, paljon onnea vaan! Amir lauloi kiertäessään Emman puolelle. Hänellä oli pehmeä ja miellyttävä lauluääni, ja Emma meni hämilleen. Vielä enemmän hän hämmästyi, kun näki Amirilla pienen tarjottimen, jolla oli kaksi lasia kuohuvaa ja niiden välissä pieni täytekakku, johon oli tökätty kynttilä. – Hyvää syntymäpäivää, Emma, Amir sanoi ja odotti, että Emma sai siirrettyä näppäimistöään tarjottimen tieltä.

– Kiitos Amir, Emma sanoi ja toivoi, että hänen meikkinsä piilotti punaiseksi lehahtaneet posket. – Ei me voida kuoharia juoda kun ollaan töissä, hän toppuutteli.

– Se on alkoholitonta, Amir sanoi ja huomasi, että häneltä puuttui lusikat. – Odota hetki.

Kohta hän toi kaksi muovilusikkaa ja naurahti muka nolona.

– Unohdin ottaa meille lautaset.

– Syödään tuosta puoliksi, Emma hymyili.

– Niin kuin Kaunotar ja Kulkuri, Amir naurahti salaamatta flirttiään ja kohotti lasiaan.

ECKERÖ HOTELL & RESTAURANG

Henna pyydysti haarukkaansa viimeisen palan meheväksi paistettua, vastapyydettyä ahventa, ja syötyään pyyhki suupielensä ja nojautui tuolissaan taaksepäin maistelevaan valkoviiniään. Ravintolan sisustus ei oikein osunut Hennan makuun, mutta hän ei antanut käsinojallisten puutuolien kasarinpunaisten pehmusteiden ja raskaiden vaaleiden ikkunaverhojen jyrätä keittiön antimien luomaa hyvää mieltä. Hän katseli ikkunan takana terassilla istuksivaa iäkkäämpää pariskuntaa.

Niels oli syönyt oman annoksensa ja pahoitellut saatuaan työpuhelun, jota hän oli siirtynyt heidän hotellihuoneeseensa puhumaan. Heidän kummankaan työhön liittyviä keskusteluita ei voinut altistaa muiden korville. Tanskassa asuva Niels toimi suomalaisen tietoturvayhtiön lukuun ja myi palveluitaan Hennan työnantajalle suojelupoliisille. He olivat tavanneet työkeikalla muutama kuukausi sitten, kun supo oli kiinnostunut erään matkailuyrityksen asiakastietojen vuodosta. Henna oli tyytyväinen tilanteeseen, jota saattoi kai heidän jakamiensa intohimoisen seksin ja pitkien kyhnäyssessioiden lisäksi kutsua seurusteluksi.

Kun Henna oli pyytänyt esimieheltään Rautiaiselta, voisiko hän pitää lyhyen loman voidakseen tavata Nielsiä, oli Rautiainen ehdottanut lomapaikaksi Ahvenanmaata, sillä hän

halusi Hennan oppivan golfin alkeet. Henna oli suostunut ehdotukseen ja nokittanut sitä vielä ratsastuskurssilla. Nyt hänen takapuoleensa ja alaselkäänsä sattui kahden päivän ratsastustuntien jälkeen. Onneksi heillä ei ollut tälle päivälle enää muuta ohjelmaa, joten hän ajatteli viedä Nielsin rannalle juomaan kuohuviiniä ja vain olemaan. Sielläkään ei varmaan olisi ruuhkaa, vaikka kesä oli jatkunut ennennäkemättömän lämpimänä vielä elokuunkin jälkeen.

FORSMARKIN YDINVOIMALAITOS

Kun dronenkappaleet olivat pudonneet alas, Isac kuuli lähes-tyvät juoksuaskeleet ja nousi ensin polvilleen ja sitten pystyyn. Hän siristi silmiään nähdäkseen taivaalla vielä surisevan toisen dronen. Ydinvoimalaitoksen kaikista kaiuttimista alkoi soida hälytyssignaali, joka peitti muut äänet alleen. Tomas pysähtyi ja tähtäsi Dronekillerillä yllä lentävää dronea. Hetken drone pysyi paikallaan, kunnes se otti korkeutta ja kääntyi tulo-suuntaansa, sillä Dronekiller blokkasi sen ohjaustaaajuuden. Koska drone ei saanut enää ohjaajan lentokäskyjä, lähti se automaattisesti palaamaan lähtöpaikkaansa.

– Henrik, Isac kutsui radiopuhelimellaan. – Tomas sai toi-sen tähtäimeen, se palaa reittiään pitkin takaisin.

– Selvä, Henrik kuittasi. – Anders, oletko ilmoittanut poliisille?

Henrik valmistautui ottamaan palaavan dronen vastaan, sillä Tomas saattaisi menettää siihen näkyvyyden ja se voisi saada ohjattavuutensa takaisin, mikäli dronen ohjelmistoon oli tehty tarvittavat muutokset. Andersin ääni räsähti radio-puhelimessa.

– Drone on kohta siellä. Ilmoitin poliisille. Ovat tulossa.

– Tämä selvä, Henrik vastasi ja tarkisti, että Dronekillerissä oli C2 kytkettynä ja siinä paloi valo, ennen kuin nosti sen tähtäysvalmiuteen.

KUOLEMAN RAJALLA EI KYSYTÄ PASSIA.

Uimarannalle torkahtanut Henna Björk säpsähtää hereille puhelimen soiodessa. Langanpäässä on supon ylitarkastaja Jarmo Rautiainen, ja Hennan loma Ahvenanmaalla loppuu kuin seinään.

Ruotsissa piru on irti: Forsmarkin ydinvoimalaan on lentänyt droneja, Göteborgin vesilaitos on sekaisin ja Tukholmassa on ollut puoli kaupunkia pimeänä. Rautiaisen soiton aiheena on mies, joka katosi kuin maan nielemänä Ruotsin turvallisuuspoliisin käsistä sähkökatkon aikana. Miehen tiedetään myyneen salaista tietoa venäläisille, ja nyt hän on ottanut yhteyttä Suomen suurlähetystöön ja tarjoaa kiinnostavaa kauppaa.

Kansainvälisen rikollisuuden ja tiedustelun maailmaan pureutuvan romaanisarjan neljännessä osassa nopeisiin käännteisiin tottunut irakinsuomalainen supon agentti Henna Björk joutuu vastenmieliseen tehtävään, jossa vihollinen on kuin niskassa sihisevä yhdeksänpäinen käärme.

BAZAR

F

ISBN 978-95-28702-02-3

www.bazarkustannus.fi

T 84.2